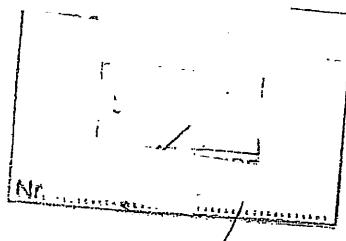
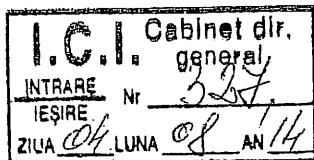

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Stimate domnule Președinte,

Subscrisa, S.A., cu sediul în , nr. et. , sector , înregistrată la Registrul Comerțului sub nr. J. , având cod unic de înregistrare RO 1 fax: , adresă electronică , reprezentată *legal* prin Administrator (denumită, în continuare, „ ”) și *convențional* prin , în calitate de petentă,

în contradictoriu cu:

- INSTITUTUL NAȚIONAL DE CERCETARE DEZVOLTARE ÎN INFORMATICĂ - ICI (denumit, în continuare, „ICI” sau „Autoritatea contractantă”), cu sediul în Bd. Mareșal Averescu, nr. 8-10, sector 1, București, în calitate de intimat,

în temeiul prevederilor art. 281 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii (denumită în continuare „O.U.G. nr. 34/2006”), în termen legal, formulăm prezenta:

PLÂNGERE

împotriva Deciziei nr. 2188/C1/2640, 2658, 2691 (denumită, în continuare, „Decizia atacată”, „Decizia CNSC” sau „Decizia”) (Anexa nr. 1) emisă de către Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor (denumit, în continuare, „CNSC”) la data de 18.07.2014, comunicată subscrisei la data de 24.07.2014 (conform plicului atașat), prin care solicităm Onoratei Instanțe ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să modifice sau, după caz, să desființeze Decizia atacată și să rețină cauza spre judecare pe fond, dispunând:

- Admiterea cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art. 271¹ și 271² din O.U.G. nr. 34/2006;

- Să constate că prevederile art. 271¹ și 271² din O.U.G. nr. 34/2006 sunt contrare unor dispoziții imperitive ale dreptului european și, pe cale de consecință, că ele nu trebuiau aplicate de CNSC în soluționarea Contestației, solicitând totodată Onoratei instante să procedez la sesizarea Curtii de Justiție a Uniunii Europene prin adresarea/transmiterea unei întrebări preliminare, în temeiul prevederilor art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene privind conformitatea prevederilor privind garanția de bună conduită cu prevederilor din Tratat (a se vedea punctul B din prezenta plângere).
- Anularea răspunsurilor la solicitările de clarificare postate în SEAP de Autoritatea contractantă, respectiv: Clarificare nr. 4 [CN150123/024] din 24.06.2014; Clarificare nr. 5 [CN150123/025] din 24.06.2014; Clarificare nr. 7 [CN150123/027] din 26.06.2014;
- În subsidiar, în situația în care veți constata că nu este posibilă remedierea aspectelor sesizate privind răspunsurile la solicitările de clarificare, anularea procedurii de atribuire.

Pentru următoarele:

MOTIVE

Considerații introductive. Aspecte relevante cu privire la desfășurarea procedurii de atribuire

■Clă publicat în SEAP Anunțul de participare nr. 150123/01.04.2014 privind organizarea procedurii de licitație deschisă cu etapa finală de licitație electronică pentru atribuirea contractului având ca obiect „*Achiziția infrastructurii hardware și software necesare pentru realizarea proiectului, precum și a serviciilor pentru pregatirea și managementul proiectului, serviciilor de dezvoltare și implementare a platformei de Cloud Computing (analiza cerintelor, proiectare, implementare, testare platformă, inclusiv portal web, precum și instruirea personalului care va administra Centru de Date și platforma de Cloud Computing)*”, având atașată, sub formă de fișiere electronice, documentația de atribuire.

Conform anunțului de participare și fișei de date, contractul nu este împărțit în loturi. Valoarea estimată a contractului, fără TVA, este de 61.287.713,71 RON, iar durata contractului este de 12 luni de la data atribuirii acestuia/emiterii ordinelor de începere a serviciilor/lucrărilor.

În urma solicitărilor de clarificări transmise de operatorii economici interesați, Autoritatea contractantă a publicat în SEAP mai multe seturi de clarificări, printre care:

- Clarificare nr. 4 [CN150123/024] din 24.06.2014;
- Clarificare nr. 5 [CN150123/025] din 24.06.2014;
- Clarificare nr. 7 [CN150123/027] din 26.06.2014.

Împotriva clarificărilor sus-menționate, subscrisa am formulat contestația nr. 108611/30.06.2014, înregistrată la CNSC cu nr. 21362/30.06.2014 („Contestația”), care a fost respinsă de CNSC prin Decizia atacată, în temeiul prevederilor art. 278 alin. (1) și (5) coroborate cu cele ale art. 271¹ alin. (2) din

O.U.G. nr. 34/2006, astfel cum a fost modificată prin Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 51/2014 (enumită în continuare „O.U.G. nr. 51/2014”), pentru motivul că subscrisa nu a constituit garanția de bună conduită.

Decizia CNSC se sprijină pe prevederile unui act normativ neconstituțional și care încalcă dispoziții imperitive ale dreptului european, după cum vom arăta în continuare.

A. În primul rând, înțelegem să invocăm excepția de neconstituționalitate a art. 271¹ și 271² din O.U.G. nr. 34/2006

În Monitorul Oficial al României nr. 486 din data de 30 iunie 2014 a fost publicată Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 51/2014 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii. O.U.G. nr. 51/2014 a intrat în vigoare la data publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, respectiv la data de 30 iunie 2014.

Prezăm că în continuare ne vom referi pentru ușurință exprimării la „prevederile O.U.G. nr. 51/2014”, în loc de „prevederile O.U.G. nr. 34/2006 astfel cum au fost modificate și completate prin O.U.G. nr. 51/2014”.

Prin O.U.G. nr. 51/2014 s-au abrogat dispozițiile referitoare la reținerea de către autoritatea contractantă a unei părți din garanția de participare, atunci când CNSC respinge pe fond contestația formulată de către un oferent (prevederile art. 278¹ din O.U.G. nr. 34/2006).

O.U.G. nr. 51/2014 a introdus în schimb o sancțiune mult mai severă, aplicabilă tuturor operatorilor economici care formulează contestații/cereri/plângeri, menită să acopere toate etapele procedurii de atragere, inclusiv cea anteroară constituuirii garanției de participare. Astfel, O.U.G. nr. 51/2014 introduce în O.U.G. nr. 34/2006 două articole noi, art. 271¹ și art. 271², prin care instituie obligația operatorilor economici de a constitui o garanție de bună conduită, sub sancțiunea respingerii contestației/cererii/plângerii.

Conform art. 271¹ și art. 271² introduse de O.U.G. nr. 51/2014, quantumul garanției de bună conduită se stabilește prin raportare la valoarea estimată a contractului ce urmează a fi atribuit, astfel:

- în cazul contractului de furnizare ori de servicii:
  - 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este mai mică decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. a) și b) din O.U.G. nr. 34/2006, respectiv de 134.000 euro, dacă autoritatea contractantă se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 8 lit. a)-c) din O.U.G. nr. 34/2006, și de 414.000 euro, dacă autoritatea contractantă se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 8 lit. d) sau e) (având în vedere quantumurile actualizate potrivit Regulamentului (UE) nr. 1336/2013 al Comisiei);
  - 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragurile valorice prevăzute la art. 55 alin. (2) lit. a) și b) din O.U.G. nr. 34/2006, respectiv de 134.000 euro,

dacă autoritatea contractantă se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 8 lit. a)-c) din O.U.G. nr. 34/2006, și de 414.000 euro, dacă autoritatea contractantă se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 8 lit. d) sau e) (având în vedere cuantumurile actualizate potrivit Regulamentului (UE) nr. 1336/2013 al Comisiei), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 25.000 euro, la cursul BNR de la data constituuirii garanției;

în cazul contractelor de lucrări:

- 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este mai mică decât pragul valoric prevăzut la art. 55 alin. (2) lit. c) din O.U.G. nr. 34/2006, respectiv 5.186.000 euro (având în vedere cuantumul actualizat potrivit Regulamentului (UE) nr. 1336/2013 al Comisiei), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 10.000 euro, la cursul BNR de la data constituuirii garanției;
- 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este egală sau mai mare decât pragul valoric prevăzut la art. 55 alin. (2) lit. c) din O.U.G. nr. 34/2006, respectiv 5.186.000 euro (având în vedere cuantumul actualizat potrivit Regulamentului (UE) nr. 1336/2013 al Comisiei), dar nu mai mult decât echivalentul în lei a 100.000 euro, la cursul BNR de la data constituuirii garanției.

Cu excepția cazurilor menționate în punctul anterior, garantia va fi prezentată în instrumentul de garantare omis autorității contractante și în copie la CNSC sau la instanța de judecată, odată cu depunerea contestației/cererii/plângерii.

Contestația/cererea/plângerea va fi respinsă în cazul în care contestatorul nu prezintă dovada constituuirii garanției de bună conduită. De asemenea, în cazul în care contestația este respinsă de către CNSC sau de către instanțele de judecată, cât și în cazul în care contestatorul renunță la contestație/cerere/plângere, autoritatea contractantă are obligația de a reține garanția de bună conduită de la momentul rămasă definitivă a deciziei Consiliului/hotărârii instanței de judecată.

Garanția de bună conduită trebuie să aibă o perioadă de valabilitate de cel puțin 90 de zile, să fie irevocabilă și să prevadă plata necondiționată la prima cerere a autorității contractante, în măsura în care contestația/cererea/plângerea va fi respinsă ca inadmisibilă.

În cazul în care, în ultima zi de valabilitate a garanției de bună conduită, decizia Consiliului sau hotărârea instanței de judecată nu este rămasă definitivă, iar contestatorul nu a prelungit valabilitatea garanției de bună conduită în aceleasi condiții, autoritatea contractantă va reține garanția de bună conduită.

Sumele încasate de autoritatea contractantă din executarea garanției de bună conduită reprezintă venituri ale autorității contractante.

Art. 271¹ și art. 271² introduse de O.U.G. nr. 51/2014 încalcă prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituția României, respectiv: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea

afărăriilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. (2) Nici o lege nu poate îngădui exercitarea acțiunii de drept".

Astfel, garanția de bună conduită poate fi assimilată, de principiu, cu o cauțiune care trebuie constituită de către orice operator economic (persoană fizică sau juridică) în prealabil depunerii unei contestații/cereri/plângere și care se reține de autoritatea contractantă în cazul în care contestația este resușină de către CNSC sau de către instanțele de judecată sau în cazul în care contestatorul renunță la contestație/cerere/plângere, de la momentul rămânării definitive a deciziei Consiliului/hotărârii în instanței de judecată.

Ești important de relevat faptul că garanția de bună conduită este o condiție impusă pentru atacarea actelor autorității contractante indiferent dacă operatorul economic decide să se adreseze CNSC sau să retină instanței de judecată.

Garanția de bună conduită prezintă anumite trăsături care o fac incompatibilă cu principiul constituțional al accesului liber și neîngrădit la justiție:

- (a) În primul rând, faptul că depunerea dovezii de constituire a garanției este o condiție de admisibilitate a contestației/cererii/plângerei, nedepunerea dovezii atrăgând sancțiunea respingerii contestației/cererii/plângerei;
- (b) În al doilea rând, cantumul ridicat al garanției de bună conduită descurajează introducerea de contestații/cereri/plângerei împotriva actelor autorității contractante, fără a-și găsi justificare obiectivă în întârzierea cauzată procedurii de atribuire, fiind aşadar excesivă și disproportională cu scopul declarat de „*a proteja autoritatea contractantă de riscul unui eventual comportament abuziv*” al operatorilor economici.

(i) *Constituirea garanției de bună conduită este o condiție de admisibilitate a însăși contestației/cererii/plângerei*

În ceea ce privește instituirea unei cauțiuni ca o condiție a sesizării instanțelor judecătoarești, jurisprudența Curții Constituționale a României este constantă în sensul că instituirea unei cauțiuni nu împiedică accesul liber la justiție în măsura în care plata respectivei cauțiuni nu constituie o condiție de admisibilitate a acțiunii însăși.

În acest sens, amintim următoarele decizii relevante:

- Decizia Curții Constituționale nr. 1291/2011¹ prin care Curtea, sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală prin raportare la art. 403 alin. (1) din Codul de procedură civilă, a statuat că, întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica

¹ Publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 811 din 16 noiembrie 2011

accesul liber la justiție. Instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia; pe de altă parte, prin acest mecanism, se urmărește să se privină și să se limiteze eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici;

- Prin Decizia nr. 40/2004², Curtea a constatat ca fiind neconstituționale prevederile art. 164 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală referitoare la obligația plășii unei cauțiuni, ca o condiție a accesului la instanța de judecată. Cu acest prilej Curtea a reținut că, „*în practică, obligativitatea plășii cauțiunii, ca o condiție de acces la calea de atac a contestației la executare, s-a relevat a fi un impediment de multe ori insurmontabil, cu atât mai dificil de calificat ca rezonabil cu cît, potrivit legii, o asemenea cale de atac este deschisă oricărei persoane lezate în drepturile și interesele sale legitime.*” Curtea a apreciat că reglementarea dedusă controlului de constituționalitate contravine liberului acces la justiție „în măsura în care condiționează însăși înregistrarea contestației la executare, în materie, de plată unei cauțiuni”; în aceeași logică se înscrie și Decizia Curții nr. 39/2004³ prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare.

Auând în vedere jurisprudența mai sus invocată, rezultă fără putință de tăgadă că garanția de bună conduită încalcă flagrant norma constituțională, câtă vreme constituirea acesteia reprezintă o condiție de imisibilitate a însăși acțiunii prin care se tinde la anularea unui act al autorității contractante.

(b) *Cuantumul ridicat al garanției de bună conduită descurajează introducerea de contestații/cereri/plângeri împotriva actelor autorității contractante*

Art. 271¹ și art. 271² introduse de O.U.G. nr. 51/2014 au ca efect instituirea unor costuri prohibitive pentru justițialii care înțeleg să își exercite dreptul legal de a contesta actele autorităților contractante în cadrul procedurilor de atribuire. Sub acest aspect, subliniem că valoarea garanției, care este de 1% din valoarea estimată a contractului ce urmează a fi atribuit și care poate ajunge la 25.000 euro în cazul contractelor de servicii sau furnizare, respectiv la 100.000 euro în cazul contractelor de lucrări, este vădit excesivă, iar la sumele arătate se adaugă costurile constituirii garanției, asociate emiterii unei scrisori de garanție bancară sau unei polițe de asigurare.

În plus, în cazul în care operatorul economic are calitatea de ofertant în procedură, obligația constituuirii garanției de bună conduită se impune ca o obligație suplimentară celei de constituire a garanției de participare consacrată de art. 43¹ din O.U.G. nr. 34/2006, care poate ajunge la rândul său la 2% din valoarea estimată a contractului.

² Publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 229 din 16 martie 2004

³ publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 217 din 12 martie 2004

~~S~~copul instituirii garanției de bună conduită declarat în expunerea de motive la O.U.G. nr. 51/2014, acela este, a proteja autoritatea contractantă de riscul unui eventual comportament abuziv” al operatorilor economici nu poate justifica introducerea acestui redutabil obstacol finanțier în calea eventualelor contestații/cereri /plângeri. Chiar dacă am admite că instituirea obligației de constituire a garanției are ca finalitate oferirea unei garanții pentru autoritatea contractantă în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii procedurii de atribuire, quantumul ridicat al garanției totuși și găsește justificare. Aceasta deoarece suspendarea procedurii de atribuire rămâne o măsură excepțională, care poate fi sau nu solicitată de operatorii economici și poate fi sau nu acordată de instanță; în schimb, reținerea garanției de bună conduită operează chiar dacă nu se solicită sau nu se dă în suspuspendarea – așadar chiar și în cazul în care nu survine nicio întârziere în cursul procedurii de atribuire care să fie legată de acțiunea operatorului economic.

Neconstituționalitatea garanției de bună conduită sub aspectul caracterului său excesiv poate fi analizată și în analogie cu cazuistica privind neconstituționalitatea caracterului oneros al prestațiilor judecătorești. Astfel, deși Curtea Constituțională s-a pronunțat constant în sensul că prestațiile judecătorești nu trebuie și nu pot fi în toate cazurile gratuite, totuși quantumul acestora nu poate fi prohibitiv pentru justițial, după cum o afirmă cu claritate Curtea într-o serie de decizii dintre care măSURĂM cu titlu exemplificativ:

- Decizia nr. 1202/2010⁴, prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a constatat că acestea sunt neconstituționale întrucât „textul legal criticat constituie o opriște de natură pecuniară menită să îl descurajeze pe justițial în formularea unei acțiuni direct în fața unei instanțe judecătorești” și, totodată, „prin quantumul ridicat al taxei judiciare de timbru, împiedică executarea hotărârii judecătorești”.
- Decizia nr. 778/2009⁵, prin care Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. I pct.4 din Ordonanța Guvernului nr. 34/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, dispoziții prin care s-a abrogat art. 15 lit. f1) din Legea nr. 146/1997, text ce prevedea scutirea de taxa judiciară de timbru a acțiunilor și cererilor, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, referitoare la „stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice.” Curtea a constatat că abrogarea textului legal menționat este neconstituțională deoarece prin intermediul acestuia “se asigura accesul la justiție, necondiționat de plata unei taxe de timbru, persoanelor vătămate prin proferarea de expresii insultătoare, calomnii ori denigrări săvârșite pe orice cale, direct sau prin mijloacele de comunicare în masă.”

Rugăm Onorata Instanță să constate că în speță sunt întrunite condițiile de admisibilitate ale excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, respectiv:

- (1) excepția de neconstituționalitate este ridicată în fața unei instanțe judecătorești;
- (2) excepția de neconstituționalitate are ca obiect o prevedere dintr-oordonanță în vigoare;

⁴ Publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 743 din 8 noiembrie 2010

⁵ Publicată în Monitorul Oficial al României, nr. 465 din 6 iulie 2009

- (3) excepția de neconstituționalitate are ca obiect o prevedere legală ce are legătură cu soluționarea lauzei;
- (4) excepția de neconstituționalitate este ridicată de una din părți;
- (5) excepția de neconstituționalitate nu are ca obiect o prevedere legală a cărei neconstituționalitate afectă stabilitatea printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

I. În al doilea rând, solicităm Onoratei Instanțe să constate că prevederile art. 271¹ și 271² din O.U.G. nr. 34/2006 sunt contrare unor dispoziții imperitive ale dreptului european și, pe cale de consecință, că ele nu trebuiau aplicate de CNSC în soluționarea Contestației

Așa cum am arătat și în răspunsul nostru din data de 14.07.2014 la adresa CNSC nr. 1308/2640/C1/10.07.2014, prin care ni s-a solicitat să comunicăm Consiliului dovada constituuirii gării de bună conduită, prevederile referitoare la constituirea garantiei de bună conduită încalcă dī dispoziții imperitive ale dreptului european, respectiv art. 1 (1), 1 (2) și 1 (3) din Directivele 89/665/CEE și 92/13/CEE, modificate prin Directiva 2007/66/CE.

Prin urmare, subscrisa am solicitat CNSC să nu aplice respectivele prevederi în soluționarea Contestației, ca fiind contrare Directivelor mentionate.

În acest sens, arătăm că, potrivit jurisprudenței CJUE, este de competență CNSC să interpreteze legea internă pe care trebuie să o aplice, în conformitate cu obiectivele actelor normative comunitare⁶. Dacă o astfel de interpretare, conformă obiectivelor acestor acte normative, nu este posibilă, CNSC va trebui să nu aplice dispozițiile naționale contrare⁷. În acest context, precizăm și că, așa cum a stabilit CJUE⁸, art. 1(1), 1 (2) și 1 (3) din Directivele 89/665/CEE și 92/13/CEE, modificate prin Directiva 2007/66/CE, sunt neconditionate și suficient de precis formulate pentru a putea fi invocate într-o cauză națională.

În măsura în care CNSC consideră necesar, solicităm ca acesta să procedeze la sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene („CJUE”) cu privire la interpretarea normelor de drept european invocate, pe calea procedurii întrebărilor preliminare prevăzută de art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene („TFUE”), sens în care întrebarea ce poate fi adresată ar avea următorul conținut:

„Să se stabilească dacă art. 1 (1), 1 (2) și 1 (3) din Directivele 89/665/CEE și 92/13/CEE, modificate prin Directiva 2007/66/CE, trebuie interpretate ca opunându-se ca, în conformitate cu dreptul național, calea de atac împotriva unui act al autorității contractante într-o procedură de atribuire desfășurată în conformitate cu legislația națională care transpune prevederile Directivelor 2004/18/CE și 2004/17/CE să fie condiționată de obligația operatorilor economici de a constitui o garanție stabilită prin raportare la valoarea estimată a contractului ce urmează a fi atribuit, astfel:

a) în cazul contractului de furnizare ori de servicii: 1% din valoarea estimată, dar nu mai mult decât echivalentul în monedă națională a 25.000 euro; în cazul contractelor de lucrări: 1% din

⁶ A se vedea în acest sens Cauza Santex, C-327/00, pct. 62 și 63

⁷ Idem, pct. 64, și Cauza Simmenthal, 106/77, pct. 24

⁸ Cauza Koppensteiner, C-15/04, pct. 38

valoarea estimată, dacă aceasta este mai mică decât 5.186.000 euro, dar nu mai mult decât echivalentul în monedă națională a 10.000 euro, și 1% din valoarea estimată, dacă aceasta este egală sau mai mare decât 5.186.000 euro, dar nu mai mult decât echivalentul în monedă națională a 100.000 euro (echivalentul în monedă națională fiind stabilit la cursul Băncii Naționale de la data constituirii garantiei);

- I) calea de atac va fi respinsă în cazul în care cel care o exercită nu prezintă dovada constituirii garantiei;
- I) garanția este reținută de autoritatea contractantă în cazul în care calea de atac este respinsă sau în cazul în care contestatorul renunță la calea de atac, de la momentul rămânerii definitive a deciziei pronunțate de organismul de soluționare;
- I) garanția trebuie să fie valabilă pentru întreaga perioadă cuprinsă între data introducerii căii de atac și data rămânerii definitive a deciziei pronunțate de organismul de soluționare, durata sa minimă inițială de valabilitate fiind de 90 de zile".

1 Încălcarea dreptului european prin dispozițiile O.U.G. nr. 51/2014

Modificările și completările aduse prin O.U.G. nr. 51/2014 care vizează obligația constituirii de către contestatori a garantiei de bună conduită contravin flagrant dispozițiilor dreptului european, respectiv art. 1 (1), 1 (2) și 1 (3) din Directivele 89/665/CEE și 92/13/CEE, modificate prin Directiva 2007/66/CE (denumite în continuare „Directivele privind remediiile”), care consacră principiile efectivității, comarabilității și liberului acces la justiție în materia exercitării căilor de atac împotriva actelor considerate nelegale atribuibile autorităților contractante în materia procedurilor de achiziție publică.

Precișăm pentru început că dezideratul eliminării întârzierilor în implementarea proiectelor de investiții publice, invocat de Guvern în nota de fundamentează la O.U.G. nr. 51/2014, nu poate legitima încălcarea brutală a principiilor fundamentale ce guvernează accesul la căile de atac în materia achizițiilor publice, consacrate la art. 1(1), 1(2) și 1(3) din Directivele privind remediiile. Impunerea unor bariere excesive în calea accesului la justiție conduce în fapt la anihilarea finalității sistemului de remedii instituit de directivele menționate, respectiv controlul efectiv și neobstrucționat asupra legalității actelor autorităților contractante, câtă vreme recurgerea la pârghiile de control va mai fi disponibilă numai operatorilor economici cu o anumită forță financiară.

Se creează astfel un dezechilibru grav între autoritățile contractante, pe de o parte, și operatorii economici, pe de altă parte, dintr-o dublă perspectivă:

- Operatorii economici sunt efectiv sanctionați pentru exercitarea unui drept legal, caracterul sancționator al garantiei de bună conduită fiind evident, câtă vreme autoritatea contractantă nu este ținută să facă dovada vreunui prejudiciu pentru a reține garanția. În schimb, autoritățile contractante nu sunt expuse vreunor sancțiuni similare în cazul în care ar cădea în pretenții, chiar în cazul în care se demonstrează încălcarea flagrantă a prevederilor legale în cadrul procedurii de atribuire;
- Sumele rezultate prin reținerea garantiei de bună conduită ca o consecință a respingerii contestației/cererii/plângerii operatorului economic se fac venit la bugetul autorității

contractante, chiar dacă acesteia nu i s-a produs niciun prejudiciu. În schimb, în situația admiterii contestației, operatorul economic poate să solicite repararea prejudiciului cauzat de autoritatea contractantă numai pe calea justiției, prin acțiune separată, sens în care este ținut să facă proba prejudiciului suferit, precum și a altor condiții necesare pentru admiterea acțiunii.

Vor argumenta în cele ce urmează modul în care prevederile O.U.G. nr. 51/2014 încalcă dispozițiile Directivelor privind remediile.

i) Dispozițiile O.U.G. nr. 51/2014 privind garanția de bună conduită încalcă art. 1(1) din Directivele 89/665/CEE și 92/13/CEE, care consacră principiul efectivității remediilor

Art.1(1) din Directivele privind remediile consacră un principiu de bază al Directivelor privind remediile, și anume principiul efectivității remediilor la care operatorii economici trebuie să aibă acces în cazul în care se reconsideră că actele autorităților contractante contravin dispozițiilor legislației în materia achizițiilor publice, armonizate cu prevederile Directivelor 2004/18/CE și 2004/17/CE: „statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că, în ceea ce privește contractele circumscrise domeniului de aplicare al Directivei 2004/18/CE (respectiv al Directivei 2004/17/CE), deciziile luate de autoritățile contractante pot fi supuse unor căi de atac efective și, în special, cât se poate de rapide, în conformitate cu condițiile stabilite la articolele 2-2f din prezentă directivă, în temeiul nerespectării, prin aceste decizii, a legislației comunitare în domeniul achizițiilor publice sau a normelor de drept intern de transpunere a acestieia” (s.n.).

Așadar, statele membre sunt ținute să asigure operatorilor economici un acces efectiv la căile de atac în materia achizițiilor publice. Acest principiu stă la temelia adoptării Directivelor privind remediile, care urmăresc ca finalitate de „a se asigura existența unor proceduri adecvate în toate statele membre care să permită anularea deciziilor luate în mod ilegal și compensarea persoanelor lezate de o încălcare”.

Principiul în discuție a fost confirmat în repetate ocazii de Curtea de Justiție a Uniunii Europene („CJUE”), spre exemplu în cauza *Francovich și Bonifaci vs. Italia*⁹, unde s-a reținut că remediile trebuie să fie efective în sensul în care accesul la acestea nu trebuie să fie „excesiv de dificil” pentru justițial. Totodată, în cauza *Combinatie Spijker Infrabouw*¹⁰ s-a arătat că „modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițialilor de dreptul Uniunii [...] nu trebuie să facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea în special Hotărârea din 16 decembrie 1976, *Rewe-Zentralfinanz și Rewe-Zentral*, 33/76, Rec., p. 1989, punctul 5, Hotărârea din 13 martie 2007, *Unibet*, C-432/05, Rep., p. I-2271, punctul 43, Hotărârea din 15 aprilie 2008, *Impact*, C-268/06, Rep., p. I-2483, punctul 46, precum și Hotărârea din 8 iulie 2010, *Bulicke*, C-246/09, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 25)”.

⁹ Cauzele C-6/90 și C-9/90, *Francovich și Bonifaci c. Italiei* [1991] ECR I-5375

¹⁰ Cauza C-568/08, *Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktie, Van Spijker Infrabouw BV, De Jonge Konstruktie BV c. Provincia Drenthe* [2010] ECR I-12655

Principiul arătat este nesocotit în mod flagrant prin instituirea dispozițiilor O.U.G. nr. 51/2014, care conacă în fapt o nouă sancțiune pentru operatorii economici care formulează contestații împotriva acțiilor nelegale ale autorităților contractante, și anume sancțiunea reținerii întregii garanții de bună conduită, atât în cazul în care contestația/cererea/plângerea este respinsă de către CNSC sau de către instanțele de judecată, cât și în cazul în care contestatorul renunță la contestație/cerere/plângere.

Dispozițiile menționate fac excesiv de dificil accesul operatorilor economici la remedii consacrate de directivelor la care facem referire, acționând ca o piedică nejustificată în calea exercitării căilor legale de atac după cum vom arăta în continuare.

Astfel, noile dispoziții cresc enorm costurile pe care trebuie să le suporte justițiabilul pentru exercitarea dreptului legal de a contesta actele autorității contractante. Sub acest aspect, subliniem în primul rând că valoarea garanției, pe care operatorul economic va fi pus în situația să o piardă în cazul reșpingerii contestației, este disproportională față de „*riscul unui eventual comportament necorespunzător*” pretins a fi suportat de autoritatea contractantă. În cazul prezentei proceduri, cuartumul garanției este egal cu echivalentul în lei a 25.000 euro, ceea ce este excesiv de împovărător nu numai pentru societatea noastră, dar și pentru orice operator economic activ în domeniul nostru de activitate, mai ales având în vedere că există mai multe proceduri de atribuire care se desfășoară în paralel, fiind necesară constituirea mai multor garanții de bună conduită. La aceste sume se adaugă costurile constituirii garanției, asociate emiterii unei scrisori de garanție bancară sau unei polițe de asigurare, care nu sunt deloc neglijabile.

Se ajunge astfel ca exercitarea căilor de atac legale să fie accesibilă doar operatorilor care dispun de resurse financiare semnificative, ceea ce compromite grav scopul instituirii remedialilor vizat de cadrul normativ european.

Mai mult, obligația constituirii garanției de bună conduită se impune ca o obligație suplimentară celei de constituire a garanției de participare consacrată de art. 43¹ din O.U.G. nr. 34/2006, care poate ajunge la rândul său la 2% din valoarea estimată a contractului. Este de remarcat că ambele garanții au același scop declarat, acela „*de a proteja autoritatea contractantă de riscul unui eventual comportament necorespunzător*” al operatorilor economici.

Astfel, nu se poate înțelege în ce constă „*riscul unui eventual comportament necorespunzător*” pe care garanția își propune să îl acopere, mai ales în cazul în care contestația este îndreptată împotriva documentației de atribuire sau – aşa cum se întâmplă în speța de față – împotriva răspunsurilor autorității contractante la solicitările de clarificări, câtă vreme:

- în cazul în care contestatorul nu solicită suspendarea procedurii de atribuire sau în cazul în care această solicitare este respinsă de CNSC, cursul procedurii de atribuire nu este perturbat;
- în cazul în care contestatorul obține suspendarea procedurii de atribuire, acest lucru relevă existența unei îndoieri serioase cu privire la legalitatea actelor contestate, ceea ce confirmă buna credință a operatorului economic care a formulat contestația.

○ Sncțiune atât de severă aspră aplicată în cazul respingerii contestației este cu atât mai absurdă cu cât e ~~s~~toobiectiv imposibil pentru contestatorii să își evaluateze cu exactitate în prealabil şansele de admitere sau respingere a contestației. Astfel, în sistemul de drept românesc jurisprudența nu reprezintă izvor de drept, și, mai mult, deciziile CNSC și ale instanțelor de judecată sunt de multe ori contradictorii, chiar în cîndiuni esențiale, care sunt supuse în mod repetat controlului de legalitate și cu privire la care ar fi rezonabil să existe o unificare a practicii. La extrem, același operator economic poate să fie în situația în care se respinge o contestație construită pe aceleași motive ca și o contestație care i-a fost anterior adusă, într-o speță cvasiidentică, și aceasta chiar la scurte intervale de timp. În aceste circumstanțe, este excesiv să se solicite justițiabilitilor să își evaluateze şansele de reușită și, pe cale de consecință, este imposibil să se stabilească pe acest criteriu dacă o contestație are caracter abuziv sau nu.

În concluzie, noile dispoziții blochează accesul operatorilor economici la căile legale de atac, compromînd necesara efectivitate a remediilor.

ii) Dispozițiile O.U.G. nr. 51/2014 privind garanția de bună conduită încalcă art. 1(2) din Directivele privind remediile, care consacră principiul comparabilității remediilor

Conform art. 1(2) din Directivele privind remediile, „statele membre garantează că nu există, între în ~~în~~ raportările care susțin că au suferit un prejudiciu în cadrul unei proceduri de atribuire a unui contract, nici discriminare ca rezultat al distincției făcute de prezenta directivă între normele de drept intern de transpunere a legislației comunitare și celealte norme de drept intern”.

Acest articol instituie un alt principiu fundamental al sistemului de remedii consacrat prin Directivele privind remediile, și anume principiul comparabilității (sau al nediscriminării) remediilor, care impune ca remediile instituite la nivel național să nu fie mai puțin favorabile decât cele disponibile în temeiul altor norme similare din dreptul intern.

Or, acest principiu este în mod vădit încălcăt prin lipsa de comparabilitate între dispozițiile legale în materia achizițiilor publice, astfel cum au fost modificate prin intrarea în vigoare a O.U.G. nr. 34/2006, și cele din materia contenciosului administrativ. Avem în vedere că actele autorităților contractante în procedurile de atribuire sunt acte administrative, după cum rezultă fără putință de tăgadă din dispozițiile art. 255 alin. (1) și (3) din O.U.G. nr. 34/2006, având deci natură identică actelor supuse contenciosului administrativ în temeiul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare („Legea contenciosului administrativ”). De asemenea, controlul de legalitate în privința ambelor categorii de acte este exercitat pe cale judecătorească de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale instanțelor de judecată. Avem în vedere că, potrivit art. 8 alin. (1) corroborat cu art. 10 din Legea contenciosului administrativ, acțiunile în anulare formulate împotriva actelor sau operațiunilor administrative sunt soluționate atât în fond, cât și în apel, de către secțiile de contencios administrativ și fiscal din cadrul instanțelor competente. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 283 alin. (1) din O.U.G. nr. 34/2006, controlul actelor autorităților contractante în contextul procedurilor de atribuire este exercitat, în ultimă instanță, de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel: „instanța

că competență să soluționeze plângerea formulată împotriva deciziei pronunțate de Consiliu este curtea de apel, secția de contencios-administrativ și fiscal în a cărei rază se află sediul autorității contractante".

Că în instituirea prin O.U.G. nr. 51/2014 a obligației de constituire a garanției de bună conduită introduce o vădită asimetrie între costurile pe care operatorii economici trebuie să le suporte pentru a avea acces la controlul de legalitate în materia achizițiilor publice față de cele care le-ar incumbe pentru a obține acces la controlul de legalitate în materia contenciosului administrativ. În conformitate cu art. 17 alin. (2) din legea nr. 554/2004, în vederea calculării contravalorii taxei de timbru aferente acțiunii în anulare a unui act administrativ, instanța de judecată se va raporta la dispozițiile art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, potrivit cărora: „în materia contenciosului administrativ, cererile introduse de cei vătămați în drepturile lor printr-un act administrativ sau prin reținut nejustificat al unei autorități administrative de a le rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege se taxează după cum urmează: a) cererile pentru anularea actului sau, după caz, recunoașterea dreptului pretins, precum și pentru eliberarea unui certificat, a unei adeverințe sau a oricărui altui înscris - 50 lei; b) cererile cu caracter patrimonial, prin care se solicită și repararea pagubelor suferite printr-un act administrativ - 10% din valoarea pretinsă, dar nu mai mult de 300 lei”. Din dispozițiile citate rezultă că acțiunea în anulare în contenciosul administrativ, în situații similare cu cea a atacării documentației de atribuire sau a răspunsurilor la solicitările de clarificări, va fi taxată cu 50 de lei, un quantum care nu suportă comparație cu valorile disproportionate ale garanției de bună conduită impuse prin O.U.G. nr. 51/2014.

În concluzie, accesul la remediiile din materia achizițiilor publice este mult mai puțin favorabil decât accesul la remediiile din contenciosului administrativ, ceea ce conduce în mod vădit la încălcarea principiului comparabilității remediiilor.

c) Dispozițiile O.U.G. nr. 51/2014 privind garanția de bună conduită încalcă art. 1(3) din Directivele privind remediiile, care consacră principiul accesului liber la remedii

Art. 1(3) din Directivele de remedii prevede că „statele membre asigură accesul la căile de atac, în temeiul unor norme detaliate pe care statele membre pot să le stabilească în acest sens, cel puțin oricarei persoane care are sau care a avut vreun interes în obținerea unui anumit contract și care a fost prejudiciată sau riscă să fie prejudiciată printr-o presupusă încălcare”. Prin urmare, statelor membre sunt obligate ca prin normele naționale de reglementare a remediiilor în materia achizițiilor publice să asigure accesul liber la remedii a oricărei persoane interesate de obținerea contractului de achiziție publică.

Dispozițiile O.U.G. nr. 51/2014 privind garanția de bună conduită contravin flagrant art. 1(3) din Directivele privind remediiile deoarece condiționează accesul la căile de atac de forță financiară a operatorului economic interesat de a formula contestație/cerere de chemare în judecată/plângere.

Obligația constituirii garanției de bună conduită sub sancțiunea respingerii contestației/cererii/plângerii limitează drastic accesul operatorilor economici la căile de atac, prin quantumul său excesiv, dar și prin condiția ca garanția fie valabilă pentru întreaga perioadă cuprinsă între data depunerii

~~contestației/cererii/plângerii și data rămânerii definitive a deciziei Consiliului/hotărârii instanței de judecată, durata sa minimă inițială de valabilitate fiind de 90 de zile. Noua garanție crește aşadar substanțial cheltuielile operatorilor economici care doresc să participe la procedurile de atribuire, o obstrucționând în mod nejustificat accesul acestora la căile de atac prevăzute de Directivele privind remediiile. De remarcat că, în ipoteza respingerii contestației/cererii/plângerii, autoritatea contractantă este obligată să execute garanția de bună conduită, sumele rezultate făcându-se venit la bugetul aceseia, potrivit art. 271² alin. (6) din O.U.G. nr. 34/2006, astfel cum a fost introdus prin O.U.G. nr. 51/2014, fără ca autoritatea contractantă să trebuiască să facă dovada vreunui prejudiciu cauzat prin contuita contestatorului.~~

Pentru toate argumentele arătate, garanția de bună conduită contravine prevederilor art. 1(3) din Directivele privind remediiile și din perspectiva art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, având în vedere că accesul la justiție este o componentă *sine qua non* a dreptului la un proces echitabil. Suntincălcate totodată și dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituția României care garantează accesul liber la justiție, care prevăd că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, fără ca acest drept să poată fi îngăduit prin lege, precum și ale art. 126 alin. (6) din Constituție, care garantează controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ.

2. Cu privire la procedura întrebărilor preliminare

Procedura întrebărilor preliminare face parte din procedurile care pot fi exercitate în fața CJUE de judecătorii naționali ai statelor membre. Aceștia din urmă pot adresa Curții întrebări cu privire la interpretarea sau valabilitatea dreptului european într-o cauză pendinte. Orice instanță națională se situață cu privire la un litigiu în care aplicarea unei norme de drept european ridică întrebări poate decide să consulte CJUE pentru a le soluționa.

Subscrisa considerăm că argumentele expuse la punctul precedent clarifică dincolo de orice îndoială neconformitatea dispozițiilor O.U.G. nr. 51/2014. Cu toate acestea, în măsura în care Onorata Instanță nu seva consideră edificată sau va încina să respingă argumentele noastre în sensul neconformității, îi solicităm acesteia să recurgă la procedura de trimisere în vederea interpretării normei europene, cerând CJUE să precizeze un punct de interpretare a dreptului european, pentru a putea să-l aplique în mod corect în spate de față.

În acest sens, precizăm că, în conformitate cu dispozițiile art. 267 TFUE, instanțele naționale care se pronunță în ultimă instanță, și anume cele ale căror decizii nu pot face obiectul unei căi de atac, au obligația de a exercita procedura întrebărilor preliminare dacă una dintre părți solicită acest lucru.

Cu alte cuvinte, dat fiind că hotărârea ce se va pronunța în prezenta cauză nu este supusă căilor de atac, apreciem că Onorata Instanță este obligată să exerce procedura întrebărilor preliminare cu privire la chestiunile învederate la punctul B.1 de mai sus atâtă vreme cât subscrisa a formulat o solicitare în acest sens.

C. În al treilea rând, înțelegem să reiterăm succint criticele formulate prin Contestația depusă, asupra cărora CNSC nu s-a pronuntat prin Decizia atacată

Prii Contestație, subscrisa am solicitat anularea răspunsurilor la solicitările de clarificare postate în SERP de Autoritatea contractantă, respectiv:

- Clarificare nr. 4 [CN150123/024] din 24.06.2014;
- Clarificare nr. 5 [CN150123/025] din 24.06.2014;
- Clarificare nr. 7 [CN150123/027] din 26.06.2014.

Cerita noastră s-a întemeiat pe dispozițiile art. 78 alin. (2) din O.U.G. nr. 34/2006, potrivit cărora „Autoritatea contractantă are obligația de a răspunde, în mod clar, complet și fără ambiguități, cât mai repede posibil, la orice clarificare solicitată, într-o perioadă care nu trebuie să depășească, de regulă, 3 zile lucrătoare de la primirea unei astfel de solicitări din partea operatorului economic.”

Autoritatea contractantă a furnizat prin răspunsurile conținute în documentele mai sus menționate răspunsuri incomplete și neclare, încălcând flagrant prevederile art. 78 alin. (2) din O.U.G. nr. 34/2006, dureri cum vom explica pe larg mai jos.

Prezăm că O.U.G. nr. 34/2006 recunoaște la art. 78 alin. (1) dreptul operatorilor economici de a primi răspunsuri la solicitările de clarificări privind documentația de atribuire și la art. 78 alin. (2) obligația corespunzătoare de a emite asemenea răspunsuri.

Răspunsul autoritatii contractante are caracterul unui act administrativ, conform art. 1 din Ordinul ANRMAP nr. 171/2012, „Răspunsul autoritatii contractante la solicitarea de clarificari privind documentația de atribuire [...] reprezintă acte administrative prin care se aduc lărmiri/explicări/limpeziri cu privire la conținutul documentației de atribuire”.

O Așa fiind, acest răspuns poate fi atacat, ca orice act administrativ, pe calea prevăzută de O.U.G. nr. 34/2006, ori de câte ori emiterea sa se realizează cu încălcarea normelor legale edictate pentru emiterea sa valabilă.

În vederea emiterii valabile a răspunsului la solicitarea de clarificări autoritatea trebuie să respecte două dispoziții legale imperitive:

- art. 78 alin. (2) O.U.G. nr. 34/2006, potrivit căruia, între altele, răspunsul trebuie să fie clar, complet și fără ambiguități;
- art. 1 din Ordinul ANRMAP nr. 171/2012, conform căruia prin răspunsul la solicitarea de clarificări autoritatii ii este oprit să modifice conținutul documentației de atribuire.

Din cele ce precedă rezultă aşadar fără putință de tăgadă că răspunsul la solicitarea de clarificări poate fi atacat și anulat, în egală măsură, atât pe motiv că aduce modificări documentației de atribuire, cât și pe motiv că este neclar, incomplet ori ambiguu.

~~A~~ consideră că, atâtă vreme cât Autoritatea contractantă a răspuns incomplet și neclar întrebărilor de clarificare, încălcându-și aşadar obligația prevăzută la art. 78 alin. (2) O.U.G. nr. 34/2006, dar a avut ~~reacția~~ să trimită la caietul de sarcini, termenul de contestare este depășit, ar echivala cu a considera că fertanții nu au cale de atac împotriva unui act nelegal al autorității – ceea ce evident nu poate fi permis.

~~D~~e asemenea, în situația în care Autoritatea contractantă nu poate furniza informații clare și suficiente, a ~~cesta are obligația de a face aplicarea dispozițiilor art. 209 alin. (1) lit. c) din O.U.G. nr. 34/2006, în sensul anulării aplicării procedurii pentru atribuirea contractului de achiziție publică. Această soluție se impune câtă vreme răspunsurile practic inexistente ale Autorității contractante nu sunt de natură să lăsă în mișcare conținutul documentației de atribuire în sensul cerut prin solicitarea de clarificări, fapt ce va conduce la depunerea unor oferte ce nu vor putea fi comparate.~~

I Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 1 din Clarificarea nr. 4 [CN150123/024] și răspunsurile nr. 1 și 2 la întrebările de clarificare nr. 1 și respectiv nr. 2 din Clarificarea nr. 7 [CN150123/027]

Prin răspunsul contestat, Autoritatea contractantă nu a oferit răspuns la întrebarea simplă „*care va fi poziția finală a unităților exterioare ale instalației de climatizare din săli*”. În loc să facă precizarea solicitată, Autoritatea a generat prin răspunsul său totală confuzie cu privire la modul de implementare a cerințelor din caietul de sarcini cu privire la poziționarea componentelor instalației de climatizare. Astfel:

- Autoritatea indică în răspunsul la întrebarea nr. 1 din Clarificarea nr. 4 anumite cerințe din capitolele 6.3 și 6.3.2 ale caietului de sarcini, potrivit cărora amenajarea pentru datacenter urmează să se facă ulterior fazei de proiectare detaliată, pe baza unui proiect de execuție ce trebuie să includă și „*planurile pentru realizare, amplasare echipamente*” – de unde ar rezulta că inclusiv planurile instalației de climatizare ar urma să se definitiveze în această etapă. În faza de ofertare, susține Autoritatea, sunt disponibile spre consultare la sediul său numai planurile spațiilor datacenter-ului care prezintă relevanță pentru proiect.
- În schimb, răspunsurile la întrebările nr. 1 și 2 din Clarificarea nr. 7 vin să precizeze cu totul altceva. Menționăm în prealabil că subscrisa am procedat la vizitarea spațiului destinat găzduirii echipamentelor de climatizare și în cursul vizitei am primit informația că echipamentele de producere a apei răcite (chillere) urmează a fi instalate în încăperea de 136m² de la parterul clădirii. Față de această împrejurare, subscrisa am adresat întrebarea nr. 1 din Clarificarea nr. 7, prin care am atras atenția Autorității contractante că echipamentele de tip chiller sunt destinate montajului exterior, iar nu în încăperi închise, și solicitând să ni se confirme că ele pot fi montate în exterior. De asemenea, prin întrebarea nr. 2 din aceeași Clarificare nr. 4 am cerut ca, în cazul în care nu este permisă instalarea echipamentelor de tip chiller decât în încăperea menționată, să ni se confirme că echipamentele de tip dry cooler pot fi montate totuși în

exterior. La ambele întrebări Autoritatea a răspuns că în caietul de sarcini sunt prevăzute cerințe minime obligatorii pentru amplasarea echipamentelor vizate, și anume „*Pentru găzduirea echipamentelor de răcire/ventilație se pune la dispoziție o încăpere de 136m², aflată la parterul clădirii*”, și că Autoritatea nu a solicitat și nu a prevăzut alte spații în acest scop.

În punctul de vedere la contestația subscrissei, Autoritatea vine să introducă și mai multă confuzie, făcând trimitere și la o nouă clarificare emisă între timp, respectiv răspunsul la întrebarea nr. 13 din Clarificarea nr. 18. Astfel, această a treia (!) poziție a Autorității pe aceeași chestiune este în sensul că deși în caietul de sarcini se solicită amplasarea tuturor echipamentelor în încăperea de 136m², totuși ofertantul poate să propună o altă soluție!!!

Cităm în acest sens:

- din punctul de vedere: „*în caietul de sarcini al achiziției nu se solicită niciun amplasament exterior, dimpotrivă, se solicită ca amplasarea să se facă în camera de 136m² de la parterul clădirii (...), drept pentru care Autoritatea a ținut să sublinieze, în răspunsul la clarificarea operatorului economic, că în condițiile în care ofertantul dorește să propună altă soluție decât cea solicitată, acesta poate consulta planurile puse la dispoziție de către Autoritatea contractantă sau poate considera o fază ulterioară a proiectului pentru propunerea altor amplasamente*”.
- din răspunsul la întrebarea nr. 13 din Clarificarea nr. 18: „*Ulterior procesului de ofertare, în situația în care, pe parcursul fazei de proiectare și utilizând informațiile din etapa de planificare și totodată respectând normele și standardele în vigoare, se va ajunge la concluzia că cea mai eficientă poziție de amplasare a echipamentelor de producere apă răcită (chillere) este în exteriorul clădirii, Furnizorul va putea propune o nouă amplasare.*”

Urmărind cronologia clarificărilor date pe subiectul amplasării echipamentelor de climatizare, rezultă că Autoritatea nu a răspuns în mod clar, complet și neechivoc întrebărilor adresate, producând de fiecare dată răspunsuri care au introdus un nivel suplimentar de confuzie și, în final, distorsionând complet înțelegerea ofertanților asupra cerințelor caietului de sarcini.

În primul rând, trebuie subliniat că nicăieri în cuprinsul caietului de sarcini nu se specifică în mod clar, așa cum eronat susține Autoritatea contractantă în punctul său de vedere, că echipamentele de racire de tip chiller trebuie să fie obligatoriu instalate în încăperea de 136m².

Cerințele de amplasament din caietul de sarcini sunt incomplet prezentate de Autoritatea contractantă în punctul de vedere. Conform caietului de sarcini, cerințele complete sunt: „*Pentru găzduirea echipamentelor de răcire/ventilație se pune la dispoziție o încăpere de 136m², aflată la parterul clădirii. Toate echipamentele externe ale sistemelor infrastructurii de suport fizic vor fi amplasate în imediata apropiere a clădirii care conține Centrul de date*”(a se vedea pag. 115 din caietul de sarcini).

Îtrebarea de clarificare a fost formulată de subscrisa întrucât, pe de o parte, din cerințele mai sus date ale caietului de sarcini nu rezultă clar că echipamentele de tip chiller trebuie instalate obligatoriu în încăperea de 136m² și, pe de altă parte, pentru că echipamentele de acest tip trebuie de regulă montate în exterior, deoarece ele nu pot produce apă racită decât prin schimb de caldură cu mediul exterior. Așadar, în opinia noastră, ele pot fi considerate echipamente externe ale sistemelor infrastructurii de suport fizic în sensul caietului de sarcini și, ca atare, ar trebui să poată fi amplasate în imediata apropiere a clădirii care conține Centrul de date.

Dacă folosim același raționament pe care Autoritatea contractantă îl propune, cerința din caietul de sarcini ar trebui să se interpreze în sensul că toate echipamentele de răcire solicitate prin caietul de sarcini (echipamentul de distribuție apă răcită, echipamente profesionale de răcire în rând, chillere, pompe de apă) ar trebui instalate obligatoriu în încăperea de 136m², ceea ce este eronat din punct de vedere tehnic și, de altfel, vădit absurd.

În al doilea rând, lăsând posibilitatea ofertanților să propună amplasarea exterioară al unităților de răcire de tip chiller în situația în care, în urma fazei de proiectare, așadar ulterior depunerii ofertelor, vărește că poziția de amplasare cea mai eficientă este în exteriorul clădirii, **Autoritatea se contrazice, înă hilându-și implicit propriul argument, care era acela că amplasarea exterioară nu este permisă de caietul de sarcini!**

Mi mult, deși Autoritatea lasă să să înțeleagă (deși nu este clară cu privire la acest aspect) că unitățile de răcire de tip chiller pot fi instalate și în afara clădirii (în urma fazei de proiectare), ea nu precizează **poziția de instalare a acestor echipamente**, aspectul menționat rămânând a fi stabilit într-o etapă ulterioară depunerii ofertelor.

Or, în situația actuală, fără a avea confirmarea neechivocă a faptului că este permisă amplasarea exterioară și fără a fi furnizate informații clare cu privire la poziția exactă în care pot fi instalate chillerele în exteriorul clădirii, **operatorii economici se află în imposibilitatea elaborării și prezentării unei oferte financiare**. Aceasta deoarece potențialii ofertanți nu cunosc distanța dintre potențialul amplasament și clădirea datacenter-ului, lungimea traseelor circuitului hidraulic și a celui electric, și, în plus, nu își pot face o reprezentare a efortului finanțier implicat de alte activități generatoare de costuri care ar putea apărea în aceste condiții (necesitatea obținerii autorizațiilor și efectuării unor lucrări auxiliare precum săpături sau construcția unor variante de ocolire pentru evitarea unor obstacole etc.).

La rândul său, **Autoritatea contractantă se află în imposibilitate de a obține oferte comparabile**. Astfel, este previzibil, fără a fi nevoie de parcurserea etapei de proiectare, că operatorul economic câștigător al licitației va fi nevoit să monteze chillerele în exteriorul clădirii, având în vedere că principalele motive tehnice care pot impune schimbarea soluției tehnice sunt în principiu deja cunoscute, după cum urmează:

- Așa cum am precizat mai sus, chillerele trebuie, de regulă, să fie montate în exterior pentru a permite realizarea fluxului de aer și a schimbului de caldură. Or, fiind vorba de o cameră

interioară, cu toate că oferă un regim semideschis, subzistă riscul major ca fluxul de aer rece ce poate fi generat în respectiva cameră, necesar pentru producerea apei răcite, să fie insuficient. Un alt risc major identificat la vizionarea locației este zgomotul ce va fi produs de ventilatoarele care vor asigura eliminarea aerului cald din încăperea de 136m², aflată la parterul clădirii, un zgomot care poate fi peste nivelul acceptat, având în vedere că încăperea respectivă are acces exterior în imediata apropiere a un bloc de locuințe.

Montarea chillerelor în exterior va genera costuri substanțial mai ridicate decât în cazul montării în interior, ținând cont de lungimea mult mai mare a traseelor circuitului hidraulic, costurile asociate caleorii electrice, specificațiile tehnice potențial diferite ale unităților exterioare, precum și alți factori generatori de costuri necunoscute în acest moment (autorizații, lucrări auxiliare etc.). Având în vedere că aceste costuri, care au o pondere semnificativă în oferta financiară, pot varia foarte mult atât între scenariul montării în exterior și cel al montării exterioare, pe de o parte, cât și între diferitele variante de amplasare exterioară, va fi imposibil pentru Autoritate să obțină oferte comparabile din partea operatorilor economici care vor dori să participe la licitație.

Patru a crea premisele obținerii unor oferte comparabile, Autoritatea contractantă ar fi trebuit să confirme fără echivoc că este permisă amplasarea exterioară a echipamentelor instalației de înălțizare și să indice poziția unităților exterioare ale acesteia, așa cum am cerut prin solicitarea de clarificări. Lipsa informațiilor solicitate poate conduce la declararea drept admisibile și posibil chiar câștigătoare a unor oferte care nu respectă cerințele caietului de sarcini.

1. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 2 din Clarificarea nr. 4 [CN150123/024]

Nici acest răspuns nu este unul clar, complet și lipsit de ambiguități.

Așa cum s-a precizat și în Contestație, nici în planurile spațiilor datacenter-ului, care au fost disponibile spre consultare la sediul Autorității și care au fost consultate de subscrisa, și nici în caietul de sarcini nu s-a oferit informația cu privire la locația centralei de detecție și stingere, precum și a echipamentului distant de supraveghere.

În această situație, operatorii economici nu pot propune amplasamentul echipamentelor și nu pot să prezinte pe larg soluția propusă atât timp cât nu sunt specificate cerințele pe care soluția trebuie să le respecte: camera/camerele în care vor fi instalate aceste echipamente, în funcție de modul în care a fost proiectată și construită clădirea centrului de date (ofertanții nu pot propune fără acordul Autorității contractante camerele unde vor fi amplasate aceste echipamente), traseele posibile pentru interconectarea componentelor funcționale, lungimi ale traseelor, materiale ce trebuie calculate și incluse în ofertă, eventuale perforații în pereti pe care ofertanții nu pot să le propuna fără a avea acordul Autorității contractante.

Așa cum am arătat și în Contestație, în funcție de poziția centralei de detecție și stingere, precum și a echipamentului distant de supraveghere pot rezulta costuri diferite, într-o plajă largă de variație, în

funcție de distanțele dintre centrală și echipamentele de stingere, dintre echipamentul de înregistrare și camerele video, de trasee electrice și de date, care pot varia foarte mult ca dimensiuni și caracteristici. Toate aceste costuri au o pondere semnificativă în oferta totală.

Prin urmare, din nou Autoritatea contractantă se află în imposibilitate de a obține oferte comparabile, câtă vreme lipsa informațiilor solicitate prin clarificări poate conduce la declararea drept admisibile/câștigătoare a unor oferte care nu respectă cerințele caietului de sarcini.

1. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 3 din Clarificarea nr. 4 [CN150123/024]

Prin clarificarea contestată, Autoritatea contractantă nu numai că nu a oferit un răspuns clar și complet la întrebarea simplă ce i-a fost adresată, și anume de a preciza în ce încăperi se va instala sistemul de detectie și stingere, ci a introdus o confuzie majoră, mergând chiar până la a modifica cerința de la pag. 133, capitolul 6.3.6.5.4. Sistem de stingere cu NOVEC din caietul de sarcini, care prevedea că „Certantul va prevedea o instalație automată de detectie, semnalizare și comandă stingere incendiu în camerele serverelor”.

Modificarea adusă de Autoritatea contractantă rezultă din răspunsul conform caruia se vor amenaja „spații folosite în scopul proiectului”, care includ mai multe spații decât camerele serverelor, astfel că din răspunsul Autorității reiese că, pe lângă camerele serverelor, sistemul de detectie și stingere urmează a se instala în încă două spații, care intră în sfera „spațiilor folosite în scopul proiectului” conform prevederilor de la pag. 115 din caietul de sarcini, respectiv:

- încăperea de la subsol de 54m² destinată găzduirii echipamentelor de tip UPS;
- încăperea de 136m², aflată la parterul clădirii, destinată găzduirii echipamentelor de răcire/ventilație.

Și în această situație, Autoritatea contractantă a furnizat un răspuns cel puțin ambiguu, care conduce la imposibilitatea, pe de o parte, a formulării unor propuneri tehnice și financiare complete, și, pe de altă parte, a obținerii unor oferte comparabile. De asemenea, având în vedere că răspunsul oferit poate fi interpretat ca modificând cerințele caietului de sarcini, apreciem că se impune prelungirea termenului de depunere a ofertelor, cu o perioadă care să permită elaborarea ofertelor în funcție de noile cerințe.

4. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 5 din Clarificarea nr. 4 [CN150123/024]

Din nou, răspunsul Autorității la solicitarea de clarificări este ambiguu și insuficient. Autoritatea contractantă nu a oferit răspuns la întrebarea simplă privind amplasarea exteroară a grupurilor electrogene, deși în cadrul întrebării au fost prezentate două variante posibile pentru instalarea grupurilor electrogene: în partea din dreapta a clădirii, în imediata apropiere a cablurilor de forță, sau în parculețul din fața clădirii.

Înloc să indice una dintre variantele propuse sau să indice un alt amplasament, în răspunsul dat, Autoritatea contractantă face din nou referire la etapele de planificare și proiectare detaliată a soluției deamenajare a centrului de date, deși acestea care se desfășoară ulterior depunerii ofertelor. Așadar, până la realizarea proiectului de execuție, operatorii economici nu au la dispoziție în vederea întocmirii ofertelor, după cum impune legea, cerințe clare cu privire la caracteristicile soluțiilor solicitate, între cîte cerințele privind amplasarea grupurilor electrogene sunt cerințe esențiale pentru dimensionarea tehnică și economică a ofertelor.

Prin punctul de vedere depus la CNSC în cadrul soluționării contestației, Autoritatea insistă în a susține că este responsabilitatea Ofertantului să propună amplasarea echipamentelor, deși în mod evident propunerea de amplasare a unor echipamente precum grupurile electrogene nu poate sta în sarcina ofertanților, care nu au în prealabil posibilitatea realizării unor măsurători detaliate și evaluării locației și nu au certitudinea că Autoritatea contractantă își va da acordul cu privire la amplasamentul ales.

Este important de subliniat că anumite locații pe care operatorii economici le pot propune în oferta pot fi în conflict cu politici, reguli și norme interne ale Autorității contractante sau pot ignora anumite costrângeri de natură tehnică (spre exemplu, spațiile respective pot fi destinate altor echipamente ori lucări, pot fi rezervate pentru parcări etc.). Fără acordul Autorității contractante și în lipsa unor informații care trebuiau puse la dispozitie în etapa ofertării, operatorii economici pot propune locații eronate.

Mai mult, operatorii se vor afla chiar în imposibilitatea de a elabora o ofertă, iar Autoritatea însăși va fi în situația de a nu putea primi oferte comparabile, câtă vreme, în funcție de poziția finală a grupurilor electrogene, rezultă costuri diferite și într-o plajă largă de variație, având în vedere distanțele dintre grupurile electrogene și tablourile de alimentare din interiorul clădirii, traseele pentru circuitele electrice, care pot varia foarte mult ca dimensiuni și caracteristici, precum și necesitatea îngropării cablurilor de conectare. Toate aceste costuri au o pondere semnificativă în oferta totală.

Referitor la susținerea Autorității că „*distanța dintre cele două amplasamente propuse ... este foarte mică, iar costurile legate de amplasare nu au ponderea semnificativă*” pe care ar fi indicat-o subscrisa, pretîzăm că aceasta este irelevantă din moment ce Autoritatea contractantă nu a validat niciuna dintre cele două opțiuni sau o a treia. Menționăm că mai există diverse alte amplasamente posibile, cu distanțe diferite și costuri variate. Tocmai în sensul eliminării acestor neclarități am solicitat să se stabilească locația grupului electrogen, pentru ca realizarea propunerii tehnice de către operatorii economici să se efectueze pe baza acelorași informații și caracteristici tehnice puse la dispozitie de Autoritatea contractantă tuturor ofertanților.

5. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 3 din Clarificarea nr. 5 [CN150123/025]

Așa cum am arătat atât în cadrul întrebării de clarificare, cât și în cadrul Contestației, cerințele privind stocarea internă de la pag. 48 din caietul de sarcini pe care le reluăm mai jos:

Stocare internă	Minim 250 GB spațiu stocare pentru găzduirea mecanismelor de virtualizare
Stocare internă	Minim 4 sloturi hot-plug pentru unități de stocare de 2,5"
Stocare internă	Capacitatea utilă protejată prin RAID 1 sau similar

sunt în contradicție cu cerințele de la pag. 88 din caietul de sarcini, respectiv:

- „Resursele de stocare vor fi asigurate de unul sau două sisteme de stocare centralizată tip SAN”
- „Datele cu care operează aplicațiile vor fi stocate numai centralizat, pe echipamentul (echipamentele) special prevăzut(e) în acest sens, resursele de stocare date.”
- „Având în vedere faptul că toate datele disponibile în cadrul sistemului informatic sunt stocate în cadrul sistemului de stocare a datelor, disponibilitatea acestuia este critică pentru funcționarea întregului sistem”

În acest sens, precizăm că prin caietul de sarcini s-a impus următoarea cerință: „Datele cu care operează aplicațiile vor fi stocate numai centralizat, pe echipamentul (echipamentele) special prevăzut(e) în acest sens, resursele de stocare date”. Cerința citată este foarte clară și nu face referire doar la datele utilizatorilor, ci la datele operate de toate aplicațiile din cadrul proiectului, aplicația de virtualizare fiind una dintre aceste aplicații. În mod indubitabil, aplicația de virtualizare este o aplicație software (a se vedea în acest sens definițiile de pe <http://en.wikipedia.org/wiki/Hypervisor> sau http://en.wikipedia.org/wiki/Data_computing). Această aplicație, împreună cu datele cu care operează, conform cerințelor caietului de sarcini, nu pot fi instalate pe discurile locale ale serverelor. Așadar, conform cerințelor la care ne-am referit mai sus („Resursele de stocare vor fi asigurate de unul sau două sisteme de stocare centralizată tip SAN”; „Datele cu care operează aplicațiile vor fi stocate numai centralizat, pe echipamentul (echipamentele) special prevăzut(e) în acest sens, resursele de stocare date”; „Având în vedere faptul că toate datele disponibile în cadrul sistemului informatic sunt stocate în cadrul sistemului de stocare a datelor, disponibilitatea acestuia este critică pentru funcționarea întregului sistem”), este foarte clar că orice date din cadrul sistemului informatic trebuie stocate în cadrul sistemului/sistemelor de stocare, iar solicitarea unor discuri și sloturi de stocare în cadrul serverelor Tip 1 care nu sunt considerate sisteme de stocare este în contradicție cu această cerință.

Din acest motiv, odată cu solicitarea de clarificare, prin intermediul aceleiași întrebări, s-a propus o soluție de eliminare a acestei contradicții, care însă a fost respinsă de Autoritatea contrctantă.

Având în vedere cele de mai sus, considerăm că se impunea o soluție de rezolvare a contradicției, aceasta putând consta în eliminarea cerințelor privind stocarea internă de la pag. 48 din caietul de sarcini, amintite în tabelul de mai sus, și posibilitatea acoperirii celor 576 de sloturi de stocare internă de la serverele tip 1 la nivelul sistemelor de stocare centralizată tip SAN ca și posibilități de scalabilitate. Ca efect, sistemele de stocare centralizată tip SAN ar urma să aibă capabilități minime de scalabilitate la:

- 450 de discuri: Hard-disk-uri clasice
- 210 discuri de tip SSD

- 576 sloturi hot-plug pentru unități de stocare de 2.5"

De asemenea, am sugerat confirmarea posibilității ca spațiul de stocare de 250 GB per fiecare server tip 1 să fie oferit la nivelul sistemelor de stocare.

Precizăm că răspunsul Autorității contractante la solicitarea de clarificări nu a fost unul clar, complet și neambiguu, astfel că menținerea dispozițiilor contradictorii ale caietului de sarcini conduce la împosibilitatea operatorilor economici de a proceda la întocmirea ofertelor, precum și la împosibilitatea Autorității de a primi oferte comparabile.

6. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 7 din Clarificarea nr. 5 [CN150123/025]

Nici în acest caz Autoritatea nu a oferit un răspuns concludent la întrebarea de clarificări ce i-a fost adresată.

Prin cerința privind tehnologia VXLAN se limitează concurența, permitându-se doar producatorului VMware, prin integrarea cu switch-ul virtual distribuit CISCO Nexus 1000v for VMware, să ofere o soluție conformă cu cerințele din caietul de sarcini.

Menționăm că Autoritatea contractantă induce în eroare prin punctul de vedere depus la CNSC în cadrul soluționării Contestației, atunci când precizează că, pe lângă soluția identificată de subscrisa, care are la baza tehnologia de virtualizare VMware, ar mai exista o soluție de tip *open source* care suportă tehnologia VXLAN, cu denumirea Open vSwitch. Afirmatia Autoritatii este eronata întrucât nu ține cont și de celelalte cerințe relevante din caietul de sarcini, respectiv cele de la cap. 5.2.2.7.3.2.2.

Switch virtual, mai exact:

- DHCP snooping
- Dynamic Address Resolution Protocol (ARP) Inspection
- VLAN-uri
- Private VLANs
- Prevenire bucle
- Multicast
- Link Aggregation Control Protocol (LACP)
- SNMP, RADIUS
- ACL (liste de control al accesului)
- QoS
- VXLAN

Precizăm că switch-ul open source Open vSwitch nu este conform cu cerințele din caietul de sarcini de la capitolul 5.2.2.7.3.2.2 Switch virtual (pag. 64 din caietul de sarcini), cum eronat susține Autoritatea contractantă, după cum se poate verifica în mod facil pe site-ul produsului: <http://openvswitch.org/features/>

Sigura soluție conformă cu cerințele din caietul de sarcini, mai exact de la capitolul 5.2.2.7.3.2.2 din aceasta, este switch-ul virtual distribuit dezvoltat de CISCO pentru platforma de virtualizare VMware, cînimele CISCO Nexus 1000v Switch for VMware. În acest sens, se pot verifica specificațiile de pe pagina de internet a produsului: http://www.cisco.com/c/en/us/products/collateral/switches/nexus-1000v-switch-vmware-vsphere/data_sheet_c78-492971.html

Dăi încearcă să acrediteze ideea că ofertanții ar putea propune și alte soluții „echivalente” care să îndeplinească cerința VXLAN, în realitate nu există nicio soluție echivalentă conformă cu această cerință, care să îndeplinească în același timp și cerințele din caietul de sarcini de la capitolul 5.2.2.7.3.2.2 Switch virtual (pag. 64).

Așfel, prin solicitarea tehnologiei VXLAN, alte tehnologii de virtualizare, cum ar fi Microsoft Hyper-v, o tehnologie matură și larg implementată pe piața IT, vor fi respinse ca neconforme cu cerința VXLAN din caietul de sarcini. Dimpotrivă, prin precizarea acceptării unor tehnologii echivalente de izolare a rețelelor virtuale, dar care să satisfacă și celelalte cerințe ale caietului de sarcini, cum ar fi cea bazată pe VLAN (echivalență reieseind din examinarea specificațiilor tehnice: <http://en.wikipedia.org/wiki/VXLAN>; http://www.cisco.com/c/en/us/products/collateral/switches/nexus-1000v-switch-microsoft-hyper-v/data_sheet_c78-727679.html) se permite ofertarea în cadrul licitației a tehnologiei Microsoft Hyper-v de virtualizare și a switch-ului virtual echivalent cu cel menționat mai sus, CISCO Nexus 1000v Switch for Hyper-v.

7. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 11 din Clarificarea nr. 5 [CN150123/025]

Referitor la modul de îndeplinire a cerinței: „*Echipament modular cu 11 sloturi pentru module cu performanțe posibile de 20 Tbps*” subscrisa am atras atenția asupra următoarelor două aspecte neclare din caietul de sarcini:

- (i) Explicitarea modului în care Autoritatea contractantă va calcula numărul total de module;
- (ii) Confirmarea faptului că performanțele posibile de 20 Tbps trebuie să fie atinse de echipamentul oferit în configurația sa maximă posibilă (cu numarul total de module instalate) și nu în configurația oferată (cu un număr mai mic de module decât configurația maximă).

Prin clarificarea emisă, Autoritatea contractantă nu a răspuns la niciunul din punctele de mai sus.

Referitor la punctul (i), am atras atenția asupra faptului că solicitarea unui „*Echipament modular cu 11 sloturi pentru module*” este neclară și nu permite să se înțeleagă la ce module face referire Autoritatea contractantă când cere un total de 11 module. Conform cerințelor de la capitolul 5.2.2.7.3.1, prin module se poate înțelege:

- modul de supervizare;
- modulele cu porturi;
- modulele pentru asigurarea de mai multe canale de comunicație în paralel pentru modulurile de supervizare și modulele cu porturi;
- module de ventilatoare.

Operatorul economic a solicitat Autorității contractante să confirme în cadrul clarificării că în etapa de valoare a ofertelor Autoritatea va lua în considerare următoarele module în ceea ce privește îndeplinirea cerinței de 11 sloturi pentru module:

- modulele de supervizare;
- modulele de porturi;
- modulele pentru asigurarea de mai multe canale de comunicație în paralel pentru modulurile de supervizare și modulele cu porturi.

Solicitarea a pornit de la faptul că nu se înțelege ce anume are în vedere Autoritatea contractantă prin expresia „sloturi pentru module”. Un operator economic ce oferă 11 module de porturi într-un echipament poate fi descalificat în situația în care Autoritatea înțelege că sloturile de module pot fi doar sloturile de module de supervizare sau sloturile de module de ventilatoare.

Așadar, referitor la punctul (i), Autoritatea contractantă nu a oferit un răspuns clar și nu a confirmat modul de calcul al modulelor, ci a enumerat o serie de componente ale echipamentului fără a se înțelege care din componentele enumerate pot fi luate în calcul în suma totală a modulelor:

„Autoritatea contractantă confirmă că se solicită următoarele module, în conformitate cu documentația de atribuire:

- *1 modul de supervizare*
- *3 module pentru asigurarea de mai multe canale de comunicație în paralel pentru modulul de supervizare și modulele cu porturi*
- *Un modul cu 24 de porturi 40 Gbps QSFP+*
- *2 surse de alimentare*
- *3 module de ventilatoare*
- *Echipamentul va fi livrat cu 4 module QSFP+ de 40 Gbps*
- *Echipamentul va fi livrat cu 2 module QSFP+ de 40 Gbps”*

Referitor la punctul (ii), precizăm că din cerința: „Echipament modular cu 11 sloturi pentru module cu performanțe posibile de 20 Tbps” se poate înțelege că echipamentul oferit de operator, în configurația minimală din caietul de sarcini, cea reiterată de Autoritatea contractantă prin răspunsul oferit, poate să asigure performanțe de 20 Tbps în două variante posibile:

- configurația oferată;
- configurația maximă posibilă pe care o permite echipamentul prin upgrade de la configurația oferată la o configurație maximală.

Or, prin răspunsul Autorității contractante, potrivit căruia „*Autoritatea contractantă confirmă că se solicită următoarele module, în conformitate cu documentația de atribuire:...*” se reiterează în fapt cerințele minime pe care operatorul economic trebuie să le indeplinească din punct de vedere al numărului și tipului de module incluse în ofertă. Însă, aceste cerințe sunt minimale, iar dacă Autoritatea consideră că cerința privind „*performanțe posibile de 20 Tbps*” trebuie să fie asigurată în momentul livrării echipamentului, deci nu după un posibil upgrade spre o configurație superioară pe viitor, operatorul economic este obligat să asigure acele performanțe de 20 Tbps în configurația oferată,

Înd responsabilitatea operatorului să calculeze și să dimensioneze corespunzător numărul de module și echipamentului pentru a răspunde cerințelor de performanță.

În cazul în care, Autoritatea contractantă consideră că performanțele posibile de 20 Tbps nu trebuie îndeplinite de echipament în configurația de module oferită ci printr-un viitor upgrade la o configurație superioară, este responsabilitatea operatorului economic să ofere numărul de module minimal solicitat și să se asigure că printr-un upgrade la o configurație viitoare, echipamentul permite performanță de 20 Tbps.

Aadar, Autoritatea contractantă, prin răspunsul său, nu a răspuns întrebării operatorului economic, n-a confirmat și nici nu a infirmat ca performanța de 20 Tbps trebuie să fie asigurată de echipament în configurația sa maximală, lăsând acest aspect neclar.

Cm răspunsul Autorității contractante la solicitarea de clarificări nu a fost unul clar, complet și nambiguu, operatorii economici se găsesc în imposibilitatea de a-și elabora ofertele, după cum și Autoritatea este în imposibilitatea de a primi oferte comparabile.

I. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 20 din Clarificarea nr. 7 [CN150123/027]

Autoritatea contractantă nu a răspuns clar, complet și fără ambiguități la solicitarea de clarificări. Din cîința din caietul de sarcini cu privire la care s-a solicitat clarificarea, se poate înțelege că echipamentele de tip server trebuie instalate în rack-uri complet distințe față de echipamentele de comunicații, ceea ce este împotriva bunelor practici în domeniu, conform cărora este recomandată separarea echipamentelor de tip server de echipamentele de comunicații. Cu toate acestea, există echipamente de comunicații care ar trebui instalate în același rack-uri de servere, cum ar fi switch-uri deaggregare de tip *top of the rack* și switch-uri de management. Tocmai cu privire la acest aspect a fost solicitată clarificarea, solicitându-se confirmarea Autorității contractante cu privire la posibila separare totală a echipamentelor de tip server față de echipamentele de comunicații.

Răspunsul Autorității contractante în sensul că „*dispunerea echipamentelor în rack-uri nu este necesară pentru realizarea ofertei*” se bazează pe o înțelegere eronată a cerințelor propriei documentații de atribuire. Precizăm că soluția de cablare structurată este expres solicitată prin caietul de sarcini. Pentru determinarea costurilor necesare în vederea elaborării ofertei de cablare structurată, operatorul economic trebuie să construiască o schemă de amplasare în rack-uri a echipamentelor pentru a calcula necesarul de echipamente și materiale (*path panel*-uri, *patch cord*-uri, cabluri de fibră optică, cabluri de cupru). În funcție de amplasamentul echipamentelor, dimensiunile și caracteristicile echipamentelor și materiale necesare, vor fi generate costuri diferite, într-o plajă largă de variație, costuri care trebuie incluse în ofertă. Fără a avea informații clare cu privire la disponerea echipamentelor în rack-uri, operatorii economici nu pot calcula corect prețurile și nu pot în consecință întocmi ofertă de cablare structurată.

9. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 26 din Clarificarea nr. 5 [CN150123/025]

Răspunsul contestat, fără a fi clar și neambiguu așa cum impuneau prevederile legale, poate fi considerat ca aducând veritabile modificări și completări caietului de sarcini, întrucât propune o interpretare pur subiectivă, care nu ar putea fi dedusă în nici un fel de către operatorii economici la simpla lecturare a prevederilor caietului de sarcini.

Nu mult, răspunsul contestat este ulterior contrazis de Autoritatea contractantă prin răspunsul la întrebarea nr. 2 din Clarificarea nr. 18, după cum vom arăta succint în continuare (precizând că argumentația este dezvoltată pe larg în cuprinsul Contestației).

Așfel, inițial, în caietul de sarcini s-a prevăzut clar că „*Resursele de stocare vor fi asigurate de unul sau doi sisteme de stocare centralizată tip SAN care să asigure un total de minim 4 controlere redundante*” (subcapitolul 4.1.1.1.3 Resurse stocare date). Așadar, se solicita oferirea de unul sau două sisteme de stocare (în total, cu HDD-uri și SSD-uri). Prin răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 26 din Clarificarea nr. 5 s-a precizat însă că sunt necesare de fapt 2 sisteme cu HDD-uri și 1 sistem cu SSD-uri.

Având în vedere că există un singur set de cerințe pentru sistemele cu HDD-uri, prin răspunsul la întrebarea nr. 26 din Clarificarea nr. 5, Autoritatea contractantă a specificat ca numai două cerințe trebuie îndeplinite de fiecare dintre cele două sisteme cu HDD-uri în parte, restul cerințelor trebuind să fie îndeplinite cumulat de cele două sisteme: „*Tabelul de sub punctul • Hard-disk-uri clasice de la capitolul 5.2.2.3 Resurse de stocare date reprezintă cerințele care trebuie să fie îndeplinite cumulat de cele două sisteme de stocare echipate cu discuri clasice, cu excepția cerințelor de la „Cache” și „Conectivitate”, unde se menționează o unitate de stocare, respectiv un echipament, deci cerințele trebuie îndeplinite de fiecare sistem de stocare în parte*”.

Or, niciuna din aceste concluzii nu se poate desprinde în vreun fel din caietul de sarcini, Autoritatea contractantă părând a introduce cerințe noi prin răspunsul său, fără însă a clarifica în totalitate cerințele, ba chiar – în urma întrebărilor suplimentare adresate – introducând elemente noi, care contrazic răspunsul anterior, după cum vom arăta în continuare.

Așfel, prin răspunsul la întrebarea nr. 2 din Clarificarea nr. 18, Autoritatea contractantă se „răzgândește” și susține, introducând un „*principiu de interpretare... necesar și de la sine înțeles*” (!), că nu chiar toate cerințele, cu excepția cerințelor din secțiunile „Cache” și „Conectivitate”, trebuie să fie îndeplinite cumulat de cele două sisteme de stocare echipate cu discuri clasice, ci doar o parte dintre ele, celealte devenind acum și ele obligatorii pentru ambele sisteme. Or, în răspunsul nr. 26 din Clarificarea nr. 5 Autoritatea afirmase că numai două cerințe („Cache” și „Conectivitate”) trebuie respectate de fiecare sistem în parte: „*De asemenea, răspunsul nr. 26 explică, într-o manieră suficient de clară în opinia noastră, care sunt cerințele aferente fiecărui sistem de stocare în parte. Totuși, pentru o și mai bună înțelegere, detaliem în continuare, punct cu punct, cum se cumulează cerințele. Deși considerăm că este de la sine înțeles, mentionăm în clar că principiul de interpretare este că se cumulează cerințele cantitative, nu și cele calitative. Acest principiu de interpretare este necesar și de*

la sine înțeles din rațiuni tehnice evidente: dacă cele două sisteme de stocare cu discuri clasice nu ar beneficia de aceleași funcționalități tehnice (calitate), nu ar putea fi integrate pentru a conlucra eficient, iar funcționa ca două sisteme independente fără posibilitatea de a asigura balansare și redundanță.”

Așadar, în loc de două cerințe („Cache” și „Conectivitate”) care trebuiau, conform răspunsului la întrebarea nr. 26 din Clarificarea nr. 5, să fie îndeplinite de fiecare sistem cu HDD-uri în parte, acum, în urma răspunsului la întrebarea nr. 2 din Clarificarea nr. 18, pare că mai mult de jumătate din cerințe trebuie să fie îndeplinite de fiecare sistem cu HDD-uri în parte, Autoritatea contractantă contrazincându-si astfel propriile afirmații din Clarificarea nr. 5.

Or, acest „*principiu de interpretare... necesar și de la sine înțeles*”, cum îl numește Autoritatea contractantă, ar fi fost imposibil de „intuit” de către operatorii economici interesați de licitație, reprezentând o interpretare subiectivă a unui tabel de cerințe din caietul de sarcini care părea că se referă la un singur sistem de stocare, neputându-se deduce că de fapt se referează la două sisteme de stocare, cerințele fiind împărțite între cele două sisteme.

Așadar, răspunsurile Autorității contractante la solicitările de clarificări nefiind clare și neambigue, suntem în situația unei imposibilități vădite a operatorilor economici de a proceda la întocmirea ofertelor, precum și a imposibilității Autorității de a primi oferte comparabile.

10. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 28 din Clarificarea nr. 5 [CN150123/025]

Referitor la acest răspuns, precizăm că nici acesta nu reprezintă un răspuns clar și complet la întrebarea de clarificare adresată. Autoritatea contractantă răspunde că „*numărul necesar de controller-e este numarul total de controller-e din cele 3 sisteme de stocare solicitate*”, însă întrebarea nu se referă la acest aspect, ci la modul de interpretare al noțiunii de „controller” într-un sistem de stocare din clasa Enterprise și la echivalența dintre controller-ele solicitate (specifice sistemelor din clasa Midrange) și modulele de control existente de cele mai multe ori într-un sistem Enterprise, pentru a îndeplini diverse roluri/activități de control, cu scopul de a înțelege cerința în contextul sistemelor de stocare de clasa Enterprise și a arhitecturii acestora, care prezintă mai multe plăci/module de control cu funcții diferite.

Mentionăm că solicitarea noastră de clarificare nu reprezintă „*formularea unor opinii generale*”, așa cum susține Autoritatea contractantă în punctul de vedere depus la CNSC, ci reflectă înțelegerea unor informații larg răspandite și cunoscute în industria sistemelor de stocare. Precizăm în acest context faptul că, în cazul sistemelor de stocare din clasa Enterprise, superioare celor solicitate prin caietul de sarcini (din clasa Midrange), nu există noțiunea de controller, asa cum este ea înțeleasă în cazul sistemelor Midrange. Or, solicitarea de clarificări viza tocmai lămurirea modului cum trebuie înțeleasă/echivalată această cerință din caietul de sarcini în cazul sistemelor Enterprise.

11. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 30 din Clarificarea nr. 5 [CN150123/025]

În acest răspuns nu respectă exigențele legale aplicabile răspunsurilor la solicitările de clarificare, nu fiind clar și complet. Autoritatea contractantă răspunde că „*marea majoritate a sistemelor de stocare oferă nivelul RAID 0*” și că „*cerințele din caietul de sarcini rămân neschimbate*” dar întrebarea nu se referea la acest aspect. Prin întrebarea transmisă, se solicita acceptul Autorității contractante asupra oferirii unei soluții superioare din punct de vedere tehnologic, i.e. RAID-1+0 sau RAID-0+1, care dăruia atât o performanță ridicată, cât și o protecție foarte bună a datelor prin tehnologia *mirroring*, caracteristică pe care nu o oferă RAID 0, care nu asigură protecția datelor salvate, punându-le astfel în pericol integritatea.

Precizăm ca solicitarea de clarificare nu constituie „*a solicitare de modificare a specificațiilor tehnice din caietul de sarcini*”, așa cum erau susținute Autoritatea contractantă prin punctul de vedere depus la CNSC, ci reprezintă o solicitare de confirmare a acceptării unei soluții tehnice superioare, împreună cu datele tehnice care demonstrează superioritatea acesteia față de cerința din caietul de sarcini. În acest context, precizăm că neacceptarea unor soluții superioare vine în contradicție cu dispozițiile imperitive ale O.U.G. nr. 34/2006 care permite oferirea de soluții echivalente sau superioare celor solicitate prin caietul de sarcini, atâtă timp cât echivalența sau superioritatea sunt demonstrate de către ofertant.

La această solicitare Autoritatea a dat un răspuns neconcludent și ambiguu, fără a prezenta măcar argumentele poziției sale, ceea ce pune operatorii economici în imposibilitatea de a ști dacă pot sau nu să oferteze soluții superioare și, deci, de a-și elabora ofertele, iar Autoritatea în imposibilitatea de a primi oferte comparabile.

12. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 35 din Clarificarea nr. 5 [CN150123/025]

Similar punctului anterior, prin întrebarea transmisă se solicita acceptul Autorității contractante cu privire la oferirea unei soluții superioare din punct de vedere tehnologic, i.e. o densitate mai mare de 4,5 discuri pe unitate de rack, cea care reiese din caietul de sarcini.

Nicăieri această întrebare Autoritatea nu a răspuns clar, complet și fără ambiguități, limitându-se la a afirma că „*Având în vedere că marea majoritate a sistemelor de stocare îndeplinește această cerință, nu se limitează dreptul la liberă concurență, cerințele din caietul de sarcini rămân neschimbate*”.

Precizăm că prin întrebarea de clarificare nu se solicita „*acceptarea unui echipament echivalent, neconform cu cerințele minime și obligatorii*”, așa cum în mod tendențios pretinde Autoritatea contractantă în punctul de vedere depus la CNSC, ci confirmarea acceptării unei soluții tehnice superioare, împreună cu argumentele de ordin tehnic care susțin superioritatea acesteia față de minimul solicitat prin caietul de sarcini. Așa cum arătam și la punctul anterior, neacceptarea unor soluții superioare vine în contradicție cu dispozițiile imperitive ale O.U.G. nr. 34/2006 care permite oferirea de soluții echivalente sau superioare celor solicitate prin caietul de sarcini, atâtă timp cât echivalența sau superioritatea sunt demonstrate de către ofertant.

La această solicitare Autoritatea a dat un răspuns neconcludent și ambiguu, fără a prezenta măcar argumentele poziției sale, ceea ce pune operatorii economici în imposibilitatea de a ști dacă pot sau nu să oferteze soluții superioare și, deci, de a-și elabora ofertele, iar Autoritatea în imposibilitatea de a primi oferte comparabile.

13. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 40 din Clarificarea nr. 5 [CN150123/025]

Dată fiind că întrebarea de clarificare a fost foarte clar formulată, în sensul în care am precizat că există în caietul de sarcini funcționalități pentru care se specifică numai modalitatea de licențiere, dar care nu apar în tabelul de cerințe detaliate pentru sistemul de stocare cu discuri de tip SSD. Precizăm că aceleași funcționalități sunt solicitate și pentru sistemul/sistemele de stocare cu discuri de tip HDD, în acest caz respectivele funcționalități fiind detaliate și din punct de vedere tehnic (Autoritatea nelimitându-se la a explica modalitatea de licențiere). Întrebarea de clarificare viza lămurirea împrejurării dacă acele funcționalități pentru care se specifică numai modalitatea de licențiere, în cazul sistemului de stocare cu SSD-uri, fără a fi detaliate din punct de vedere tehnic (așa cum se întâmplă în cazul sistemului/sistemelor de stocare cu discuri de tip HDD, unde aceste cerințe sunt detaliate tehnic), trebuie sau nu incluse în ofertă.

Cum răspunsul Autorității contractante la solicitarea de clarificări nu a fost unul clar, complet și neambiguu, operatorii economici se găsesc în imposibilitatea de a-și elabora ofertele, după cum și Autoritatea este în imposibilitatea de a primi oferte comparabile.

14. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 41 din Clarificarea nr. 5 [CN150123/025]

Din nou, Autoritatea nu a furnizat un răspuns clar și complet la întrebare (care a rămas neelucidată). Autoritatea a răspuns că „există nenumărate sisteme de stocare cu o capacitate de cel puțin 210 unități SSD”, însă întrebarea nu se referă la acest aspect. Este adevărat că există câteva sisteme de stocare cu o capacitate de cel puțin 210 unități SSD, însă aceasta nu înseamnă că acele sisteme răspund și la toate celelalte cerințe din caietul de sarcini, ca să poată fi oferite în proiect. Prin întrebarea transmisă, se solicită confirmarea Autorității asupra oferirii unei soluții echivalente sau chiar superioare din punct de vedere tehnic, respectiv o capacitate de stocare bruta de 42 TB, așa cum s-a solicitat, obținută însă printr-un număr mai mic de drive-uri SSD, ceea ce ar presupune atât costuri mai mici, cât și ocuparea unui spațiu mai mic și un consum mai redus, răspunzând în același timp la cerințele de performanță specificate („cel puțin 500.000 IOPS cu un timp de răspuns mai mic de 1 milisecundă”).

La solicitarea adresată Autoritatea a dat un răspuns neconcludent și ambiguu, fără a prezenta măcar argumentele poziției sale, ceea ce pune operatorii economici în imposibilitatea de a ști dacă pot sau nu să oferteze soluții superioare și, deci, de a-și elabora ofertele, iar Autoritatea în imposibilitatea de a primi oferte comparabile.

15. Referitor la răspunsul la întrebarea de clarificare nr. 42 din Clarificarea nr. 5 [CN150123/025]

Nici acest răspuns nu este conform cerințelor legale, nereprezentând un răspuns clar, complet și nambiguu la întrebarea adresată. Autoritatea contractantă a răspuns că „nu poate confirma sau înjurma în legătură cu detaliile unui test de performanță creat de o organizație independentă pentru a permite compararea sistemelor de stocare de la diferiți producători”, însă întrebarea nu se referă la acest aspect. Prin întrebare nu s-a solicitat Autorității contractante să confirme sau să infirme detaliile urui test de performanță, chiar dacă menționarea acestui test de performanță (realizat de *Storage Performance Council*) în caietul de sarcini presupune cunoașterea detaliilor acestui test de către Autoritatea contractantă, ci se solicită confirmarea că testul de performanță trebuie să fie concludent pentru proiect prin utilizarea atât de operații de scriere, cât și de citire asupra sistemului de stocare testat, având în vedere că aplicațiile găzduite pe serverele din proiect vor genera atât IO-uri de scriere, cât și de citire.

În solicitarea adresată Autoritatea a dat un răspuns neconcludent și ambiguu, fără a prezenta măcar argumentele poziției sale, ceea ce pune operatorii economici în imposibilitatea de a ști dacă pot sau nu să oferteze soluții superioare și, deci, de a-și elabora ofertele, iar Autoritatea în imposibilitatea de a primi oferte comparabile.

Față de considerentele expuse în precedent, solicităm Onoratei Instanțe ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să modifice sau, după caz, să desființeze Decizia atacată și să rețină cauza spre judecare pe fond, dispunând:

- Admiterea cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstitutionalitate a art. 271¹ și 271² din O.U.G. nr. 34/2006;
- Să constate că prevederile art. 2711 și 2712 din O.U.G. nr. 34/2006 sunt contrare unor dispoziții imperitive ale dreptului european și, pe cale de consecință, că ele nu trebuiau aplicate de CNSC în soluționarea Contestației, solicitând totodată Onoratei instanțe să procedeze la sesizarea Curtii de Justiție a Uniunii Europene prin adresarea/transmiterea unei întrebări preliminare, în temeiul prevederilor art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene privind conformitatea prevederilor privind garanția de bună conduită cu prevederilor din Tratat.
- Anularea răspunsurilor la solicitările de clarificare postate în SEAP de Autoritatea contractantă, respectiv: Clarificare nr. 4 [CN150123/024] din 24.06.2014; Clarificare nr. 5 [CN150123/025] din 24.06.2014; Clarificare nr. 7 [CN150123/027] din 26.06.2014;
- În subsidiar, în situația în care veți constata că nu este posibilă remedierea aspectelor sesizate privind răspunsurile la solicitările de clarificare, anularea procedurii de atribuire.

În drept, ne interneiem prezenta cerere pe dispozițiile OUG nr. 34/2006, ale HG nr. 925/2006 și ale Codului de procedură civilă.

Înțelegem să facem dovada susținerilor noastre cu înscrișuri, precum și cu orice alte probe a căror necesitate ar reieși din soluționarea cauzei.

Prezenta plângere a fost comunicată Autorității contractante și celorlalte părți implicate în procedura de contestare în fața Consiliului, prin serviciul poștal (după cum vom face dovada până la primul termen de judecată).

Așaț prezenței depunem:

- Anexa: Decizia CNSC nr. 2188/C1/2640, 2658, 2691/18.07.2014, împreună cu plicul care face dovada comunicării.